श्रीमहाभारतं

॥ अथ स्वर्गारोहणपर्व्व ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमं । देवीं सरस्वतीञ्चैव ततो जयमुदीरयेत्।

॥ जनमेजय उवाच ॥ स्वर्गं त्रिविष्टपं प्राप्य मम पूर्व्वपितामहाः । पाण्डवा धार्त्तराष्ट्राश्च कानि स्थानानि भेजिरे ।
एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं सर्व्वविच्चासि मे मतः । महर्षिणाऽभ्यनुज्ञातो व्यासेनाद्भुतकर्म्मणा ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स्वर्गं त्रिविष्टपं प्राप्य तव पूर्व्वपितामहाः । युधिष्ठिरप्रभृतयो यदकुर्व्वन्त तच्छृणु ।
स्वर्गं त्रिविष्टपं प्राप्य धर्म्मराजो युधिष्ठिरः । दुर्य्योधनं श्रिया जुष्टं ददर्शासीनमासने ।
भ्राजमानमिवादित्यं वीरलक्ष्म्या ऽभिसंवृतं । देवैर्भ्राजिष्णुभिः साध्यैः सहितं पुण्यकर्म्मभिः । ५
ततो युधिष्ठिरो दृष्ट्वा दुर्य्योधनममर्षितः । सहसा सन्निवृत्तोऽभूत् श्रियं दृष्ट्वा सुयोधने ।
ब्रुवन्नुच्चैर्वचस्तान् वै नाहं दुर्य्योधनेन वै । सहितः कामये लोकान् लुब्धेनादीर्घदर्शिना ।
यत्कृते पृथिवी सर्व्वा सुहृदो बान्धवास्तथा । हताऽस्माभिः प्रसह्याजौ क्लिष्टैः पूर्व्वं महावने ।
द्रौपदी च सभामध्ये पाञ्चाली धर्म्मचारिणी । पर्य्याकृष्टा ऽनवद्याङ्गी पत्नी नो गुरुसन्निधौ ।
अस्ति देवा न मे कामः सुयोधनमुदीक्षितुं । तत्राहं गन्तुमिच्छामि यत्र ते भ्रातरो मम । १०
नैवमित्यब्रवीत्तन्तु नारदः प्रहसन्निव । स्वर्गे निवासे राजेन्द्र विरुद्धञ्चापि नश्यति ।
युधिष्ठिर महाबाहो मैवं वोचः कथञ्चन । दुर्य्योधनं प्रति नृपं शृणु चेदं वचो मम ।
एष दुर्य्योधनो राजा पूज्यते त्रिदशैः सह । सद्भिश्च राजप्रवरैर्य इमे स्वर्गवासिनः ।
वीरलोकगतिं प्राप्तो युद्धे ऽत्वात्मनस्तनुं । यूयं सर्व्वे सुरसमाः सदैवानेन हिंसिताः ।
स एष क्षत्रधर्म्मेण स्थानमेतदवाप्तवान् । भये महति योऽभीतो बभूव पृथिवीपतिः । १५
न तन्मनसि कर्त्तव्यं पुत्र यद्द्यूतकारितं । द्रौपद्याश्च परिक्लेशं न चिन्तयितुमर्हसि ।
ये चान्येऽपि परिक्लेशा युष्माकं ज्ञातिकारिताः । संग्रामेष्वथ वाऽन्यत्र न तान् संस्मर्त्तुमर्हसि ।
समागच्छ यथान्यायं राज्ञा दुर्य्योधनेन वै । स्वर्गोऽयं नेह वैराणि भवन्ति मनुजाधिप ।
नारदेनैवमुक्तस्तु कुरुराजो युधिष्ठिरः । भ्रातॄन् पप्रच्छ मेधावी वाक्यमेतदुवाच ह ।
यदि दुर्य्योधनस्यैते वीरलोकाः सनातनाः । अधर्म्मज्ञस्य पापस्य पृथिवीसुहृदद्रुहः । २०